

Sygn. akt II KKN 79/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Tomasz Grzegorzczak

Sędziowie: SN Henryk Gradzik

Antoni Kapłon (spraw.)

Protokolant: Wanda Ciszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Krzysztofa Parchimowicza

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2000 r.

sprawy **J. P.**

oskarżonego z art. 215 § 1 d.kk

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 19 czerwca 1997 r., sygn. II K [...]

- 1. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie karne wobec J. P.;**
- 2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 19 czerwca 1997 r., sygn. II K [...] uznał J. P. za winnego tego, że w styczniu 1997 r. w S. gm. O. pomógł P. P. w zbyciu radiomagnetofonu samochodowego w ten sposób, że sprzedał Z. W. radiomagnetofon „S.” wartości 123 złote za kwotę 80 złotych wiedząc o tym, że uzyskany został za pomocą czynu zabronionego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 215 § 1 d.kk i za to skazał wymienionego na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat i 100 złotych grzywny.

Wyrok ten uprawomocnił się w pierwszej instancji, przy czym nie zostało sporządzone jego uzasadnienie.

Od tego wyroku wniósł kasację Prokurator Generalny – na korzyść, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa materialnego przez skazanie oskarżonego na podstawie art. 215 § 1 d.kk za udzielanie pomocy w zbyciu radiomagnetofonu samochodowego mimo, iż czyn ten ze względu na wartość mienia nie przekraczającą 250 złotych, stanowił wykroczenie określone w art. 122 § 1 kw.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie w stosunku do J. P. postępowania karnego na podstawie art. 11 pkt 6 d.kpk w zw. z art. 45 § 1 kw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć się godzi, iż w sprawie niniejszej wyrok uprawomocnił się w pierwszej instancji, przy czym nie zostało sporządzone jego uzasadnienie.

W tej sytuacji prześledzenie toku rozumowania sądu, które legło u podstaw wyżej przedstawionego rozstrzygnięcia, a szczególnie oceny prawnej czynu oskarżonego J. P. nie jest możliwe.

Wydaje się, że rację ma autor kasacji, iż sąd *meriti* podzielił zapatrywania prawne prezentowane przez część przedstawicieli nauki prawa oraz poglądy wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zresztą w tej materii niejednolite), iż czyn pasera udzielającego pomocy do zbycia mienia pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem stanowi występki z art. 215 § 1 kk z 1969 r., a nie wykroczenie określone w art. 122 § 1 kw, bez względu na wartość mienia, a zatem także w tym przypadku, gdy wartość owa nie przekracza 250 zł (zob. wyrok SN z dnia 6 października 1986 r., Rw 721/86, OSNKW 1987, z. 5-6, poz. 45, W.Radecki: Przedmiot czynności wykonawczej paserstwa jako przestępstwa i wykroczenia, „Problemy Praworządności” 1978, z. 3, s. 43-45, W.Tomczyk: Przegląd Orzecznictwa Sądu Najwyższego, Zag. Wykr. 1981, z. 6, s. 19-20).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela pogląd zaprezentowany w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1997 r. (I KZP 15/97), OSNKW 1997, z. 11-12, poz. 96), iż przedmiotem wykroczenia określonego w art. 122 § 1 kw może być także mienie pochodzące z kradzieży z włamaniem, jeżeli jego wartość nie przekracza 250 zł.

Za w pełni trafne uznać należy także motywy tego rozstrzygnięcia, których w tym miejscu nie ma potrzeby powtarzać.

Zwrócić można wszakże uwagę na treść art. 130 § 2 kw, który wprowadzie odnosi się do art. 119 kw, stwierdzając, iż tego artykułu nie stosuje się, jeżeli sprawca popełnia kradzież szczególnie zuchwałą (w obecnie obowiązującym kk – brak penalizacji) lub z włamaniem (art. 208 dkk, obecnie art. 279 kk), jednakże tego rodzaju wyłączenia nie ma w stosunku do art. 122 kw, a ten

ostatni przepis w swej treści nie odwołuje się do art. 119 kw, a do nazwy czynu zabronionego „kradzież”.

Przechodząc na grunt sprawy niniejszej stwierdzić należy, iż wartość radiomagnetofonu samochodowego, w którego zbyciu oskarżony pomógł sprawcy kradzieży z włamaniem, wynosiła 123 zł, a zatem czyn ten stanowił wykroczenie z art. 122 § 1 kw.

Sprawca dopuścił się tego czynu w styczniu 1997 r., a zatem, zgodnie z treścią art. 45 § 1 kw karalność tego wykroczenia ustała.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok należało uchylić, a wniosek kasacji o umorzenie postępowania karnego jest w pełni zasadny, z tym wszakże, iż podstawę tego rozstrzygnięcia stanowi obowiązujący obecnie art. 17 § 1 pkt 6 kodeksu postępowania karnego.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu znajduje oparcie w art. 632 pkt 2 kpk.

Dlatego też Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Przewodniczący: SSN (Tomasz Grzegorczyk)

Sędziowie: SSN (Henryk Gradzik)

(Antoni Kapłon)